

NAPROWADZENIE (1) *sb n*

D sg naprowadzeniu.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Skierowanie na właściwą drogę; przen: ten który ięft latorośl weszła zwyfokości/ aby się wyiaśnił/ tym ktorzy siedzą wciemności i cieniu śmierci i naprowadził (*marg*) ku naprowadzeniu rć. (–) nogi [*dirigere pedes; (marg) ad dirigendos (–)*] nałze na drogę pokoju. *MurzNT Luc 1/79.*

Cf **NAPROWADZIĆ**

KCh